

המוסד לביטוח לאומי
הלשכה המשפטית
משרד ראשי

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 9516/07

בפני: כבוד השופטת א' פרוקצ'יה
כבוד השופט א' רובינשטיין
כבוד השופט ס' ג'ובראן

העותר: סלומון שם-טוב

נגד

המשיבים: 1. בית הדין הארצי לעבודה
2. המוסד לביטוח לאומי

עתירה למתן צו על-תנאי

בשם העותר: עו"ד קובי שפירא

בשם המשיב 2: עו"ד עירית אלטשולר

פסק-דין

השופט ס' ג'ובראן:

עניינה של העתירה שבפנינו הוא בבקשת העותר, כי המשיבים ייתנו טעם מדוע לא יבוטל פסק דינו של המשיב 1, בית הדין הארצי לעבודה, בתיק בר"ע 553/07 מיום 24.9.2007, אשר דחה את בקשתו למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית הדין האזורי לעבודה בתל-אביב-יפו, בתיק ב"ל 2471/07.

העותר מתאר בעתירתו, כי ביום 11.1.2004 נפגע בתאונה שהוכרה על ידי המשיב 2, המוסד לביטוח לאומי, כתאונת עבודה. בעקבות כך, הופיע העותר בפני ועדה רפואית, לשם קביעת דרגת נכותו. ביום 3.4.2006 העמידה הוועדה הרפואית לעררים את נכותו על שיעור של 30 אחוזים, מתוכם 20 אחוזים בגין הגבלה בטווחי תנועות עמוד שדרה מותני, לפי פריט 37(10)(ב) לתוספת לתקנות הביטוח הלאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה), התשט"ז-1956 (להלן: התוספת). בעקבות ערעורו לבית הדין האזורי לעבודה (ב"ל 3970/06) הוחזר עניינו לבדיקה נוספת בפני הוועדה לעררים, אשר מצאה לנכון שלא לשנות מהחלטתה המקורית.

על קביעתה של הוועדה הרפואית לעררים הגיש העותר ערעור לבית הדין האזורי לעבודה בתל-אביב-יפו (ב"ל 2471/07). בפסק דינו מיום 1.8.2007 קבע בית הדין, כי אין כל פגם בהחלטתה של הוועדה וכי היא תואמת את הוראות פריט 37(1)(ב) לתוספת.

על פסק דינו של בית הדין האזורי לעבודה הגיש העותר בקשת רשות ערעור לבית הדין הארצי לעבודה (בר"ע 553/07). בית הדין הארצי דחה את בקשתו של העותר ביום 24.9.2007 בקובעו כי לא מצא בטיעונו דבר אשר יצביע על טעות משפטית או חריגה מסמכות המצדיקה התערבות בפסק הדין.

או אז, הגיש העותר את העתירה שבפנינו, בה הוא טוען כי נפלה טעות בפרשנותו של בית הדין את פריט 37(10)(ב) לתוספת. לטענתו, יש להבין את לשון הפריט ככוללת נכות מצטברת בגין ליקויים אורטופדיים ונוירולוגיים, ולא על פי הגבוה מבין השניים, בשונה מהפרשנות שניתנה על ידי וועדת העררים.

מנגד, המשיב 2 מבקש לדחות את העתירה על הסף ולחייב את העותר בתשלום הוצאות.

דין העתירה להידחות על הסף.

כידוע, הלכה היא, כי בית משפט זה, בשבתו כבית משפט גבוה לצדק, אינו מתערב בפסקי דין של בית הדין הארצי לעבודה, אלא במקרים חריגים, כאשר פסק הדין לוקה בטעות משפטית מהותית, שהצדק מחייב את תיקונה (בג"ץ 525/84 חטיב נ' בית הדין הארצי לעבודה, פ"ד מ (1) 673, 693 (1986); בג"ץ 5618/01 צויזנר נ' בית-הדין הארצי לעבודה, (לא פורסם, 21.8.2001); בג"ץ 840/03 ארגון הכבאים המקצועיים בישראל – ועד כבאים ואח' נ' בית-הדין הארצי לעבודה, פ"ד נז (6) 810 (2003)).

בענייננו, לא מצאנו כי מפסק דינו של בית הדין לעבודה עולה טעות משפטית הדורשת תיקון. כפי שמציין פריט 37(10)(ב) לתוספת, אחוזי הנכות ייקבעו "בהתאם להגבלת התנועות בקטע של עמוד השדרה המתאים, או בהתאם לממצא הנוירולוגי". משמדובר באחוזי נכות הבאים לשקף פגיעה אחת – בגין בקע דיסקוס, הרי שהפרשנות הטבעית לפריט היא הפרשנות שניתנה בבית הדין לעבודה, לפיה אחוזי הנכות ייקבעו על פי אחת משתי החלופות. פרשנות זו הינה אף זו העולה בבירור מלשון הפריט. משכך, לא מצאנו כל עילה להתערב בפסק דינו של בית הדין הארצי לעבודה.

אשר על כן, העתירה נדחית על הסף.

בנסיבות העניין, אין צו להוצאות.

ניתנה היום, ו' באדר א התשס"ח (12.2.2008).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט